

אפים, שפטותם (בריטים ט) ואותנפלו לפני ה'. וכיוון שנכנס בכל אלו הפטרכות העליונות ונקשר לפכל בקהלם, יש לזרת למטה. הויאל וירד למטה, ארייך נפלת אפים באלף בית.

מה הטעם? כיון שהחטף פלתו והודה על חטאינו, מכאן ולהלאה מראה עצמו שמוסר נפשו לקונו באחבה, שפטותם (תהלים כה) אליך ה' נפשי אשא. ונוח לו לאותו צד שמצויה בו מיטה, עוזה לו נחת. ועל זה באלא ביתה זו אין בה לא ואיז ולא קו"ף ולא בי"ת, ויש בה אותן פ' במקומה (בסטופה). מי שמסר טעמו משום שנפילה זו שמוסר בן אדם נפשו למיטה, צריך לבון רצונו ולעשנות נחת רוח לצד ההוא שמצויה בו מיטה, כמו שעושה הקור בחרבה בהרים; מראה עצמו כמו מה פנוי החיות, משום שמחחד מהם, וכאשר מתקרבים אליו וחושבים לאכל ולהריג אותו, רואים אותו שנופל וממת, וחושבים שהוא מת, ואו חזרים לאחוריים. ועל זה הספקו שלוש אותיות אלו שלא ידעוו בהם אלא קדושים ברוך הוא בעצמו.

עם כל זה, ברצונו הלב משים עצמו ומוסר לו נפשו באחבה, והקדוש ברוך הוא חושב עליו כאלו נוטל נשמהנו מפנו. משום שיש חטאיהם שעושה אנשים מתפרירים אלא בשעה שיוציאו נשמותו מפנו מזוה הרים. זהו שפטותם (ישעה כב) אם יכפר חzon.

זהה לכם עד תמתונן. ועתה שנחשך בעדו, שגטל הקדוש ברוך הוא את נשמותו והוא נמן לו ברצונו, ואזותה שעה עומדת לכפרה על כל

צלותין ותחנונין ובעוותין ונפלת אנפין, דכתיב (בריטים ט) ואთנפלו לפני ה'. וכיון דעתך בכל אין דרגין עליין ואתקשר כלל בקהלוי, אית לנטה למתה. הויאל ונחית לתהא, איצטרא נפלת אנפין באלא ביתה. מא טעמא, כיון דעתך צלותיה ואידי על חובייה מכאן ולהלאה אחוי גרמיה דמסר נפשיה למאריה ברחים דכתיב (תהלים כ"ה) אליך ה' נפשי אשא. וניחא ליה להו אטריא דשרא ביה מותא עבד ליה נ Nicha. ועל דא באלא ביתה דא, לית בה, לא ואיז ולא קו"ף ולא בי"ת, ואית ביה פ' באתריה (ס"א בסופיה). מי דמסר טעמא, בגין דנפילה דא דמסר בר נש נפשיה למותא איצטרא לכוונה רועתייה ולמעבד נחת רוח להו אטריא דשרא ביה מותא, כמה דעתך הקוף בחרבה בהרים. אחוי גרמיה כמית קמיה חיות, בגין דדהיל מנהון. וקד קריין לגביה וחשבי למייל ולקטלא יתיה, חמאן יתיה דנפיל ומית וחשבי דאייה מית וכדין מבן לאחורה. ועל דא אסתלקו תלת אהרון אלין, דלא ידע בזו אלא קדשא בריך הוא בלחוודוי.

עם כל דא ברעותא דלבא שי גרמיה ומסר ליה נפשיה ברחים, וקידשא בריך הוא חשיב עליוי באילו נטיל נשמהיה מניה. בגין דאית חוביין דעתך בר נש דלא מתפרקן אלא בשעתא דנקפת נשמהיה מניה מהאי עולם. הדא הוא דכתיב (ישעה כב) אם יכפר העון הזה לכם עד תמתונן.

והשתא דאתחשיך ליה דנטיל קדשא בריך הוא נשמהיה וายהו יהיב ליה ברעותא, וההייא שעתא קיימת לכפרה על כל חובי ואשלים לכל סטרין, ולהו אטריא